

17.4.2022, Telecí, velikonoční neděle

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Bloud si v srdci říká: „Bůh tu není.“ Všichni kazí, zohavují, na co sáhnou, nikdo nic dobrého neudělá. Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli. Kéž už přijde Izraeli ze Sijónu spása! Až Hospodin změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraduje. Ž 14, 1-2.7

PÍSEŇ 667 Vítězi k počtě,

VSTUPNÍ MODLIBA

Pane Bože,
slavíme dnes vzkříšení Tvého Syna a spolu s ním i vzkříšení vši naděje, kterou nás zahrnuješ i Ty sám. Vyznáváme, že ta naděje není jen v nás a v tom, co zmůžeme nebo nezmůžeme, ale že nám Ty sám dáváš poznat, kudy cesta vede i nevede. Vyznáváme, že musíme svůj zrak od prázdného hrobu obrátit i k těm živým lidem a také k Tvému Písmu, které nás už mnohému učí. Vyznáváme, na co všechno sami nestačíme a kam nás dovedeš jen Ty sám. A prosíme Tě, buď s námi i dnešního dne, buď s námi, když spolu být nemůžeme nebo neumíme, prosíme Tě, buď s námi, když se sami ptáme i po tom, kdo vlastně jsi. A prosíme Tě, požehnej i tomuto dnešnímu dni. Amen.

1. ČTENÍ Iz 43, 10-13

PÍSEŇ 662 Do země se skrývá,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty jsi za nás zemřel a pro nás jsi vstal z mrtvých, abychom v Tobě měli věčný život, který nás provede branami smrti, ale i vzkříšení. Prosíme Tě, ať Tě již nemusíme hledat v prázdném hrobě, ale hezky mezi živými, kam nás i Ty sám posíláš.

Prosíme Tě, ať Tě můžeme hledat i ve svých bližních, kteří svými životy dosvědčují i o Tobě a Tvém jménu.

Prosíme Tě, ať nás nemusí lekat ani to prázdno kolem nás, určitá vyprázdněnost temného hrobu jen s obvazy a šátky.

A prosíme Tě, buď nám všem tím, koho v Tobě i hledáme, tím milostivým Pánem a Božím Synem.

A prosíme Tě, ať se Tvá přítomnost stane výzvou pro všechny.

POSLÁNÍ Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť ‚každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen‘. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: ‚Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!‘ Řím 10, 12-15

POŽEHNÁNÍ ‚Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 346 Buď Tobě sláva,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Jan 20, 1-9

První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých.

Ježíš Kristus musí vstát z mrtvých. A nejen on, ale i my všichni, kdo v něj nějak věříme a spolu s námi i naši blízcí, kteří by také uvěřili, kdyby uviděli. A teď co. Na počátku všech pochybností stojí úlek nad tím, že Pán Ježíš je z hrobu pryč a nevíme, kde je. Prý byl pohřben hned poté, co umřel a místo toho, aby tam i zůstal, tak ho někdo z toho hrobu vzal a položil neznámo kam. Úlek první.

Úlek druhý byl pak v tom, že ten druhý učedník předběhl toho prvního, sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Asi se bál, že by tam stejně nic neviděl. Úlek druhý.

Úlek třetí byl v tom, že pak přišel i ten první učedník Šimon Petr a vešel do hrobu a tam nic. Jen lněná plátna a šátek po Ježíšově hlavě navíc svinut na jiném místě. A Ježíš opravdu nikde. Úlek třetí.

Úleva nastává až ve chvíli, kdy dovnitř hrobu vchází i druhý učedník, který přišel původně jako první, všechno viděl, že tam Pán fakt není a uvěřil. Došlo mu totiž, že podle Písma musí vstát z mrtvých a opravdu se tak i stalo. A po třech úlecích konečně úleva.

Ta nastává ve chvíli, kdy všem těm Ježíšovým učedníkům konečně dojde, že Pán Ježíš nemůže být pořád jen v hrobě, a nejen že musí vstát z mrtvých, ale že i víra se vrací ve chvíli, kdy nevidíme, co chceme vidět, ale vidíme, co nechceme a musíme tak uvěřit i tomu, že tam Pán Ježíš opravdu není. Ale proč víru pořád hledáme v hrobě, to vlastně nevíme.

Na druhou stranu, kde také jinde. Ona ta víra do hrobu tak trochu patří. Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Čtete jinde, ale moc nevěříme tomu, že by jednak mohl být opravdu vzkříšen a pak kde by mezi těmi živými mohl i být. A víra patří do hrobu proto, že tam byl pohřben Pán Ježíš a o něj se to všechno přece opírá, tak proč ho hledat i jinde.

Oba učedníci navíc neuvěřili tomu, kde Ježíš je, ale uvěřili tomu, kde není, a to jim bohatě stačilo ke štěstí. Ježíš totiž musí vstát z mrtvých, takže nemůže být ani v nějakém hrobě, ale hezky mezi živými. Ale neptejme se, kde Ježíš je, protože až on bude chtít, tak si pro nás i přijde, ale raději se zeptejme, kde není a proč není v hrobě, který je nyní prázdný a podle všeho by tam i měl být.

Asi proto, že ani víra nepatří úplně na hřbitov. My ji tam sice často hledáme, kde taky jinde, ale ona tam kupodivu není. I ten druhý učedník uvěřil, až když ho tam opravdu neviděl. Uvěřil tomu, že tam fakt není. Víra patří do života, dokonce i do toho běžného života, její oslava se sice děje hlavně v neděli, ale patří i do našich všedních dní. A to tak, že Krista nehledáme jen v hrobě či v kostele, který je většinou hned vedle, ale v našich mezilidských vztazích, někdy i v naší práci, v našich rodinách a někdy i v našich klidně i mezigeneračních rozhovorech. Víra se nehledá návratem do kostelů, ale do společenství, kterému se i dnes říká ke kořenům jejího vzniku. Ani Ježíš v tom hrobě nemohl moc dlouho zůstat, jednak byl vzkříšen, a to už třetího dne a pak když už je někdo vzkříšen, tak musí i takzvaně mezi lidi. Ani my tu nejsme sami, ale když už tu nejsme ani s těmi ostatními, tak určitě se svou vírou.

Víra však na hřbitov patří i nepatří. Ten druhý učedník uvěřil, že byl Ježíš opravdu vzkříšen vstupem do prázdného hrobu, což vůbec není málo. V tom smyslu tam i patří. A nepatří tam v tom, že bychom víru na hřbitově hledat vůbec nemuseli, kdyby tam i nebyla. Ale ona tam tak trochu je. Nebo aspoň po Ježíšově smrti tam i chvíli byla. Víra však patří do společenství, a to převážně živých lidí, takže například na pouť, někdy i na fotbal, na pomlázku, patří tam, kde se spolu lidé scházejí, aniž by museli utíkat k hrozbě prázdného hrobu.

Víra patří mezi lidi. Ve víře se děje taková zvláštní věc, že dává lidem dohromady. Ve víře totiž nekončí všechno smrtí, ale právě vzkříšením, které staví na nohy i původně obvázaného Ježíše a dává lidem obsah k přemýšlení. Nejen k vidění, nejen k uvěření, ale k přemýšlení i o něčem jiném, než na co jsou nebo byli lidé zvyklí. My jsme se totiž naučili myslet v různých schématech, narození, křest, confirmace, svatba, pohřeb. Ale víra se děje jakoby mezi tím, ne chozením do kostela, i když k tomu jistě patří taky, ale jakoby v rozhovoru, v setkání s druhým člověkem. Víra se děje tam, kde je díky prázdnému hrobu prostor k přemýšlení o životě, který nemusí být jen o naší práci, či dívání se na televizi, ale také například o četbě či pronikání do hlubin druhého člověka. Víra se děje tam, kde kromě prázdného hrobu a pláten bez Krista vidíme i budoucnost, která je právě v tom vzkříšení.

Se zmrtvýchvstáním však něco musí i umřít. A není to jen Kristus či úlek Marie z Magdaly, že Pána Ježíše někdo unesl a nevíme, kdo a kam, ale je to spíš víra v naše vlastní představy, víra v to, že nemusí být jen po našem, ale i po někom jiném a víra v to, že se ne všichni vrátí tam, kam mají, ale že i my všichni uvidíme to, co máme, totiž prázdný hrob tam, kde má být i prázdný. Umřít musí naše úteky před strachem z toho, že Pán Ježíš není v naší minulosti, umřít musí úlek magdalské Marie z odvaleného kamene a absence jejího Pána.

A narodit se musí naše velikonoční a povelikonoční víra, že i my můžeme být vzkříšeni, když na to přijde a že i nás čeká věčný návrat někam, odkud jsme i přišli. Pán Ježíš vstal z mrtvých, víra však nevstává přehnanou aktivitou ve prospěch něčích představ, ale stává se odevzdáním do rukou Božích. Víra se stává rozhovorem o Boží vůli a o tom, že to byl On, kdo Pána Ježíše nejen vzkřísil z mrtvých, ale může i nás, kdo si necháme říct, že opravdu vstal z mrtvých.

K tomu je však dobré nehledět jen do prázdného hrobu, ale třeba tam i sestoupit, posbírat všechny obvazy a šátky a konstatovat, že tam opravdu není, a tedy že vstal z mrtvých. A že podobně vzkříšen může být i kdokoli z nás, kdo uvěří tomu nehledat mrtvého mezi mrtvými, ale mezi živými. Kdo uvěří tomu, že jedna kapitola je opravdu u konce a druhá se otevírá, totiž ta mezi živými. A kdo uvěří tomu, že se může i předbíhat, když na to dojde.

Pán Ježíš vstal z mrtvých, ale nebyl na to sám. Jak ho Bůh trochu opustil v jeho umírání, tak mu dal tu velikou výsadu, že neumřel navěky. Je to docela důležité proto, že i když se nám někdy zdá, že umíráme, tak to ale není pravda. My jen čekáme, až k nám Kristus přijde i podruhé a dá nám jakoby nový život. A tomu budeme moci uvěřit nejen pohledem do prázdného hrobu, ale i do živých lidí, kteří to zatím jen s díky odmítají. Však se jednou také dočkají.